

COLLUMMAR

COLLUMMAR
SCIENCE FICTION

Eduard Meinema

Collummar

Science Fiction

Cover: Eduard Meinema

Copyright © 2021 Eduard Meinema

Website: *www.eduardmeinema.nl*

This book is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are the product of the authors' imagination or are used fictitiously. Any resemblance to actual events, locations or persons, living or dead, is coincidental.

All rights reserved. Except as permitted under the U.S. Copyright Act of 1976. No part of this publication may be reproduced, distributed or transmitted in any form or by any means, or stored in a database or retrieval system without the prior written permission of the publisher.

Imprint: Independently published by E. Meinema, Hellevoetsluis, The Netherlands.

www.transfiction.nl

ISBN 9789403646701

NUR 330

All rights reserved.

1

De buitenzijde van de langwerpige cilindervormige constructie, een bouwwerk dat nog maar net door de zwaartekracht van Mars in een vaste baan rond de rode planeet werd gehouden, weerkaatste in het licht van de zon. De piloot van het kleine ruimteschip dat het docking station binnenkwam, kneep met zijn ogen om de schittering van het zonlicht te verminderen.

‘C17’ stond er op de lange cilinder die gestaag rond haar as draaide. Het gevaarte bestond uit meer dan honderdtwintig woonlagen; daarmee was de constructie meer dan duizend meter lang met een doorsnede van ruim honderd meter die over de vrijwel de hele lengte gelijk was. Hoewel de woontoren al meer dan honderd jaar geleden was gebouwd, zag ze er dankzij periodiek onderhoud aan de buitenkant nog prima uit.

Binnen begon de tijd haar tol te eisen.

De twee werklieden aan boord van het schip, een vijftien meter lang onderhoudsvaartuig met de opdruk ‘Tecsapp 23’ dat na de vele jaren waarin het schip al werd ingezet behoorlijk gehavend was, zaten dicht naast elkaar in de kleine cockpit.

‘Oké, we gaan aanmeren,’ zei Youssour Ngoyé, de man die het ruimteschip bestuurde.

De andere monteur, Waylon Garrick, keek verveeld naar buiten. ‘Doe maar rustig aan. We hebben nog...’ Hij keek naar

het klokje op het dashboard. ‘Nog ruim tweeëntwintig uur te gaan voordat onze dienst erop zit.’

Ngoyé stuurde het schip behendig het meest zuidelijke docking station van C17 in. Het kleinste van de drie docking stations die de woontoren had, was speciaal ingericht voor werkvaartuigen. Naast dit station, ook wel de werkhaven genoemd, had de woontoren nog twee andere docking stations; het meest centrale station was voor personenvervoer; het meest noordelijke voor hulpdiensten.

‘Wat zei de centrale ook alweer? Welke ligplaats moesten we nemen?’ vroeg Youssour.

Waylon Garrick bekeek de informatie op zijn scherm. ‘C17... Ja, da’s logisch he? Eh, C17S7; *South* zeven.’

‘Oké, recht vooruit, da’s een makkie.’

‘Ja, en dan, als we zijn afgemeerd, aansluiten op het centrale computersysteem.’

Youssour keek op. ‘Waarom dat dan?’

‘Dat staat er niet bij,’ zei Waylon. ‘En het kan me eerlijk gezegd ook niets schelen.’

Youssour grinnikte. ‘Ja, het is maar werk he?’

‘Precies.’

‘Oké. Pak je spullen maar,’ zei Youssour zodra het schip in het dok lag en was aangesloten op het centrale data netwerk. De twee mannen gingen van boord. Beide, gekleed in fel groene overalls waar de bedrijfsnaam ‘Tecsapp’ prominent op was aangebracht en voorzien van een heupgordel met handgereedschap. Ze haastten zich naar de machinekamer aan

de zuidzijde van de woontoren. Ze waren op weg naar de machinekamer om een storingsmelding te controleren.

Alweer een melding.

‘De lift?’ vroeg Waylon.

‘Ben je belazerd?’ zei Youssour. ‘Wie neemt er nou een lift als er storing is?’

‘Het was het proberen waard,’ zei Waylon terwijl hij Youssour volgde en de trap nam.

Ze liepen twaalf trappen voordat Youssour stopte. Hij wees op het bordje ‘Techniek’ boven de deur. Trok de deur handmatig open en liep de gang in. ‘Het zal wel weer een rat zijn. Kutbeesten...’

Waylon Garrick gniffelde. ‘Die kutbeesten zorgen er anders wel voor dat jij nog steeds werk hebt vriend.’

Youssour Ngoyé trok een gek gezicht. ‘Je weet wat ik bedoel Garrick. Ik ben een monteur, geen rattenverdelger.’

‘Nou techneut, de machinekamer is aan het einde van deze gang. Leef je uit, we zijn er!’

Youssour keek op de verlichte display van zijn polscomputer. Naast het licht van hun zaklampen en de haperende, bijna continu knipperende noodverlichting, het enige lichtpuntje in de duisternis.

‘Wat doe je? Moet je nog op je routeplanner kijken?’ lachte Waylon. ‘Die woontorens zijn allemaal hetzelfde; de machinekamers ook. Dat weet je nu toch zo langzamerhand wel? Tweede gang rechts, trap af, eerste deur links. Man, zelfs op de tast kan ik het nog vinden. Volg mij maar...’

Youssour pakte Waylon aan zijn elleboog vast om hem tegen te houden. ‘Wacht! Ruik jij het niet? Ik ruik...’ Hij liet zijn hoofd naar achteren kantelen, stak zijn neus hoog in de lucht en liet de geur zijn neus binnendringen. ‘Ik ruik brand...’

‘Ja, dat zal best,’ zei Waylon. ‘Als er weer zo rat op de barbecue ligt te cremeren, krijg je een brandlucht.’ Hij keek zijn collega aan. ‘Ik neem aan dat er op de een of andere manier weer een rat in de turbine terecht is gekomen waardoor er kortsluiting is ontstaan. Net als vorige week, in die andere woontoren. Nou kom op, als we nog langer wachten, breekt er echt brand uit. En de pleuris. Want alle bewoners zitten hier door deze storing al een uur zonder stroom.’

‘Wacht even,’ zei Youssour. De stroboscopisch flikkerende noodverlichting werkte op zijn zenuwen. Hij dacht even na, keek opnieuw op zijn polscomputer, liep daarna een meter of vijftien terug de donkere gang in en schopte daar tegen de muur. Een wandpaneel, met een klein, vierkant pictogram met daarop de afbeelding van een rode cirkel en een doorgestreepte vlam, schoof soepel opzij. Youssour pakte de brandblusser uit de houder in de muur. ‘Oké. Ik ben er klaar voor,’ zei hij met een lichte grijns op zijn gezicht en liep langs Waylon om als eerste de tweede gang rechts in te gaan.

De twee mannen daalden aan het einde van de gang voorzichtig de smalle rooster trap af. Normaal zou Youssour op zo’n trap, waar je door de vierkante gaten onder je voeten de peilloze diepte zag, bevangen worden door hoogtevrees. Nu, in het donker, oké, knipperlicht donker, kon hij de diepte niet zien en liep hij stevig door.

‘Hee, rustig aan vriend. Het is geen wedstrijd,’ riep Waylon een paar treden achter hem; zijn lange zwarte haar bungelde bezweet en krullend op zijn schouders.

‘De brandlucht wordt erger,’ mompelde Youssour naarmate hij verder de trap afliep. ‘En het wordt hier warmer. We hebben wel degelijk haast!’ Net voor hij onderaan de trap was, tikte hij twee keer snel op zijn polscomputer. ‘Centrale? We zijn er, maar...’ Hij haalde nog eens diep adem door zijn neus. ‘Er hangt hier een brandlucht... Wat zeg je? Nee, nee... meer iets dat verschroeid is...’

‘Die fucking rat, wat anders?’ lachte Waylon terwijl hij de laatste treden van de trap oversloeg en in één sprong anderhalve meter lager op de vloer terecht kwam.

‘Een penetrante brandlucht,’ ging Youssour verder. ‘Ik heb zoiets wel eens eerder geroken. Waar was dat ook alweer?’ Hij moest diep in zijn geheugen graven om te herinneren waar hij deze ranzige geur eerder had geroken. Als vanzelf kreeg hij kok neigingen. Net als toen... ‘Oh ja...,’ zei hij, deed zijn neus dicht en hapte met open mond naar frisse lucht. ‘In een varkensslachterij...’

Waylon keek zijn collega verbaasd aan. *Youssour? Een varkensslachter?*

‘Dit is geen rat. Echt niet!’ ging Youssour verder. Hij scheen met zijn zaklamp op de eerste deur links van hem. Achter de deur bevond zich de machinekamer van de woontoren. In het licht van de zaklamp was de rookontwikkeling in de gang goed zichtbaar. ‘Hmm, ik zie rook in deze gang. Dat kan toch niet? Al die deuren zijn toch naadloos, luchtdicht en hermetisch afgesloten?’ Hij richtte zijn polscomputer op de deur. Trok zijn wenkbrauwen hoog op. ‘Nou, dat is vreemd. Hierachter lijkt alles normaal. Ik meet geen buitengewoon hoge temperatuur. En die rook komt zo te zien ook niet uit de machinekamer; komt niet hier achter deze deur vandaan... Sorry?’ De centralist zei iets terug. ‘Oh?’ zei Youssour verbaasd. ‘Oh. Vreemd. In de andere woontorens niet...’

‘Wat? Wat is hier anders dan in de andere woontorens?’ vroeg Waylon die, nu hij in het licht van zijn zaklamp de rook door de gang zag trekken en de warmte begon te voelen, langzamerhand toch ook onrustig werd. Zijn lange haren, inmiddels nat van de warmte, vielen steeds opnieuw in zijn gezicht, waarna hij, steeds opnieuw, vermoeid zijn haren uit zijn gezicht veegde.

‘De machinekamer zit nog een gang verder,’ zei Youssour tegen Waylon. ‘Da’s gek. Ik dacht dat alle woontorens van Collummar hetzelfde waren gebouwd.’ Hij keek nog eens op zijn polscomputer. Tikte eigenwijs op de display. ‘En volgens deze jongen is dat ook zo. Waarom heb jij andere informatie dan ik?’ vroeg hij aan de man van de centrale. Het kleine speakertje kraakte onheilspellend. ‘Een verouderde polscomputer?’ riep Youssour vol onbegrip. ‘Lik m’n reet man. Trouwens. Dan zou de machinekamer alsnog op dezelfde plaats zitten als bij de andere torens. Want *dát* ontwerp is in al die jaren niet veranderd.’

‘Tenzij de machinekamer *na* de bouw is verplaatst,’ zei Waylon met een beginnend kuchje. De rook begon zo langzamerhand zijn longen te irriteren.

Youssour keek bedenkelijk. Garrick had een punt. ‘Ja. Dat moet dan wel. Maar waarom? Wat maakt deze toren anders dan de anderen?’

Ze kregen geen antwoord op de vraag, maar hoorden allebei luid en duidelijk wat de centralist zei.

‘Ja, ja. We gaan op onderzoek uit,’ zei Youssour. ‘Hij zei dat de machinekamer in deze toren aan het einde van de gang ligt,’ zei hij tegen zijn collega. Hij keek naar de deur aan het einde van de gang, voor zover deze door de extreme rookontwikkeling nog zichtbaar was. ‘We moeten de ruimtes die ervoor liggen ook controleren.’ Hij richtte zijn polscomputer

op de eerstvolgende deur in de gang. Zag niets speciaals in zijn scherm. Liep verder de gang in, naar de volgende deur. ‘Neh, ook niks.’ Hij kuchte, kreeg nog meer rook in zijn longen. Hield zijn hand omhoog om Waylon aan te geven dat hij niet verder ging.

Waylon botste bijna tegen hem op. ‘Je zit niet bij de commando’s vriend, ik heb geen handsignalen geleerd,’ zei Waylon die, net als Youssour, merkte dat zijn ademhaling steeds zwaarder ging.

‘De rookontwikkeling neemt toe, de hitte ook. Ik ga niet verder,’ zei Youssour. ‘Heh? Wat zeg je?’ snauwde hij tegen de centrale terwijl hij langzaam terug begon te lopen. ‘Nee. We hebben geen zuurstofmaskers bij ons, nee. Dat is standaard uitrusting die in iedere machinekamer hangt. Niet dat we daar nu veel aan hebben... Trouwens, heb je een brandmelding doorgegeven?’

‘Fuck!’ zei Waylon die met zijn neus in zijn mouw verder was gelopen. ‘Dit is ‘m.’ Hij had zijn polscomputer op de deur aan het einde van de gang gericht. Volgens de centralist de ingang van de machinekamer. ‘Al meer dan 300 graden daarachter!’

‘Celsius of Fahrenheit?’

‘Kelvin,’ grapte Waylon. Hij hield zijn polscomputer voor Youssour’s neus. ‘Celsius natuurlijk. Maar je kan hier alles op nalezen. De schalen van Newton, Rankine... Noem maar op. Toch wel triest he? Na al die eeuwen nog steeds geen eensgezindheid over zoiets basaals als een temperatuuraanduiding.’ Hij wilde de brandblusser van Youssour pakken, maar die hield hem tegen.

‘Nee! Idioot! Zodra je die deur open doet, komt er zuurstof bij. Dan volgt er een steekvlam en worden wij geflambeerd en

naar de andere kant van deze woontoren geblazen. Of naar de volgende woontoren...'

'We moeten toch iets doen,' zei Waylon.

'Centrale? Kun je die kamer vacuüm trekken?' vroeg Youssour. Waylon keek hem verbaasd aan. 'Ja, als ze vanaf de centrale alle zuurstof wegtrekken, dooft het vuur in de machinekamer vanzelf en kunnen wij veilig naar binnen.'

'Dat weet ik ook wel,' zei Waylon bijterig. 'Maar zonder elektriciteit denk ik niet dat ze op afstand iets voor ons kunnen doen. En bovendien...' Hij wees op de kieren van de deur waar rook tussendoor kwam. '...hoe kun je een ruimte vacuüm trekken als er voldoende zuurstof door die kieren naar binnen komt?' Hij schudde zijn hoofd. 'Denk niet dat *dat* gaat gebeuren.'

'Wat dan? Als we moeten wachten tot de brandweer hier is, is die hele machinekamer tot de grond toe afgebrand.'

De centralist kwam tussenbeide.

'Wat zegt-ie?' vroeg Waylon.

'Hij heeft de bouwtekening erbij gepakt en zegt dat er een ouderwetse, mechanische sprinklerinstallatie aanwezig is. Die kan elk moment in werking treden.'

'Wat?' riep Waylon, de angst sloeg om zijn hart. 'Een... een sprinklerinstallatie? Water? En elektriciteit? Waren die gasten vroeger gestoord ofzo?'

'Een systeem met poederblussers Garrick. Rustig maar.'

'Oh. Ja, natuurlijk, ik dacht even...'

'Even wachten Waylon. Die sprinkler treedt zo in werking, dan is de brand binnen enkele minuten geblust. Kunnen wij daarna kijken wat er aan de hand is.'

Nog geen minuut later hoorden de twee monteurs hoe de sprinklerinstallatie in de machinekamer zijn werk deed. Nog enkele minuten later richtte Waylon zijn polscomputer op de deur. ‘Hmm, nog wel warm, maar geen brand meer. We kunnen voorzichtig naar binnen.’ Hij draaide zich naar Youssour. ‘Luister. Ik doe zo de deur open. Als ik het zeg adem je diep in, we gaan naar binnen en pakken allereerst een zuurstofmasker. Die hangen links van de deur.’

‘Zeker weten?’

‘Ja. Dat is de standaardinrichting van deze machinekamers.’

‘Kan wel zijn, maar deze kamer zit ook niet op de juiste plek...’

Waylon haalde zijn schouders op. ‘Ja, ik weet ook niet waarom ze dat ding op een andere plek hebben gebouwd. Er zal wel een reden voor zijn,’ lachte hij. ‘Nou, kom op,’ zei hij tegen Youssour. Hij had de deur nog niet volledig open gedaan of hij had al spijt van zijn opmerking.

2

Rechercheur Bruce Kosto, een stevig gebouwde dertiger die ondanks zijn leeftijd al grijs begon te worden, tikte met zijn rechterhand op zijn badge, een dun en flexibel scherm op de linkerkant van zijn borst. De badge lichtte op en toonde een foto van Kosto's gezicht met daaronder zijn naam, rang en divisie.

Youssour Ngoyé keek nauwelijks naar de informatie maar deed hetzelfde op zijn eigen borst zodat de rechercheur zijn naam en functie kon bevestigen. 'Ik ben bang dat de ID-tag van het slachtoffer niet meer zo goed werkt,' merkte hij grimmig op.

Rechercheur Kosto zei niets. Bekeek vluchtig de ID's van Youssour Ngoyé en Waylon Garrick; passeerde de twee monteurs die hem in de gang op stonden te wachten, deed de deur naar de machinekamer open, knipte een grote zaklamp aan en schrok zich wezenloos. 'Godallemachtig!' riep hij geschrokken. De rook sloeg op zijn longen. Maar in een flits had hij genoeg gezien. Hij sloot zijn ogen, draaide zijn hoofd weg van het vreselijke tafereel en liep langzaam achteruit. 'Heb... Hebben jullie hem zo aangetroffen?' hakkelde hij totaal overdonderd door wat hij net had gezien.

Achter hem, in de machinekamer, stond, of eigenlijk hing, het verkoolde lichaam van een man.

Vermoedelijk een man.

Op het eerste gezicht was er geen spoor meer van touw of tape te vinden. Maar aan de houding van het verbrande lichaam te zien, ging Kosto er vanuit dat het door iemand met geweld tegen de turbine was geduwd en daarna vastgebonden. Hoe dan ook, het slachtoffer had geen schijn van kans gehad om zich op een of andere manier los te wrikken en te vluchten voor de nietsontziende vlammen. Tenminste, als hij nog in leven was voor de vlammen hem vurig omhelsden.

Youssour en Waylon stonden in de hal voor de machinekamer, bleven bewust op afstand van het verminkte, zwartgeblakerde lichaam dat versmolten leek met een van de grote turbines. ‘Ja,’ zei Youssour, zijn zuurstofmasker in zijn hand. ‘We hadden een spoedmelding; kwamen hier voor een melding van een storing. Roken de brandlucht en...’

‘We dachten dat het weer zo fucking rat was,’ viel Waylon hem in de rede.

‘...en vroegen de centrale de machinekamer vacuüm te trekken en...’

‘Vacuüm?’ vroeg Kosto.

Youssour zuchtte. ‘Als jullie me nou eens uit laten praten...’

Kosto gebaarde hem dat hij door moest gaan.

‘Ik vroeg aan de centrale of ze de machinekamer vacuüm wilden trekken...’

‘Wel vreselijk irritant trouwens, die knipperende noodverlichting,’ onderbrak Kosto.

‘Oké, niet om het een of ander rechercheur,’ zei Youssour beledigd dat hij steeds opnieuw werd onderbroken, ‘maar de mensen hier, in deze woontoren, zitten nu al ruim anderhalf uur zonder elektriciteit en...’

‘Noodaggregaat,’ bromde Kosto.

‘Pardon?’

‘Zet een noodaggregaat aan. Dit hier, deze man... Luister, je kunt hier de komende uren niets doen totdat het forensisch team alles grondig heeft doorzocht.’

‘Ja, allemaal leuk en aardig, maar dat gaat hier niet werken vriend.’

‘Hoezo niet? Jullie zijn toch de technische experts? Nou huppatee, sluit dat noodaggregaat aan,’ zei Kosto meer geïrriteerd dan ongeduldig. ‘Mijn collega’s kunnen ieder moment hier zijn, het zou fijn zijn als we dan wat extra licht hebben om deze plaats delict grondig te onderzoeken.’

‘Nou moet je eens goed luisteren vriend...,’ zei Youssour terwijl hij naar de turbine met de verkoolde man wees. ‘Dit *is* het noodaggregaat. Vorige week is de hoofdturbine uitgevallen en de vervangende onderdelen zijn nog niet geleverd. Dus... Dat lichaam moet zo snel mogelijk hier weg. Dan kunnen wij de mensen hier in de woontoren weer een beetje blij maken.’

Kosto schudde met zijn hoofd. ‘Gaat niet gebeuren... vriend.’

‘Wat? Dat kun je niet maken man,’ zei Waylon. ‘Die mensen hier hebben in hun woning een back up batterij voor hooguit twee of drie uur. Als we niet snel iets fixen, dan... dan...’

‘Dan wat?’ zei Kosto uiterst kalm. ‘Komen ze dan in het donker hier naartoe? Om jullie aan te vallen?’

‘Nee, droplul, dan valt alles uit. Bij mensen thuis, in de kantoren, openbare gebouwen, nergens zal er meer elektriciteit zijn. En dus geen zuurstof!’ zei Youssour.

‘Nou, schiet op dan. Regel iets. Knutsel een omleiding in elkaar, zorg dat iedereen weer elektriciteit krijgt.’

‘Ik denk dat we eerst alarm moeten slaan,’ zei Waylon. ‘Als we langer wachten zijn we te laat. Is het te laat voor iedereen. De bewoners moeten zich voorbereiden om te evacueren.’

Kosto reageerde niet op Waylon. Hij dacht even na over wat Youssour een paar minuten eerder had gezegd. ‘Waarom zijn die onderdelen voor de hoofdturbine er nog niet? Dat hoeft toch niet langer dan een dag of twee te duren? Voor zover je ze niet ter plekke met een 3D-printer kan fabriceren.’

Youssour staarde met een bezorgde blik op zijn polscomputer maar kon geen relevante informatie vinden. ‘Geen idee. Wij waren hier vorige week niet.’

Kosto keek hem ongelovig aan. ‘Op wat voor onderdelen moet je wachten?’

Opnieuw keek Youssour op zijn polscomputer. Krabbelde aan zijn gezicht. ‘Hmm. Dat staat er niet.’

‘Vreemd...,’ zei Kosto. ‘En wat mankeert er eigenlijk aan de hoofdturbine?’

‘Ehm...,’ mompelde Youssour terwijl hij vertwijfeld naar zijn polscomputer staarde. Hij kon er niets zinnigs over zeggen.

‘Je gaat me toch niet vertellen dat dat er ook niet staat?’ reageerde Kosto geïrriteerd.

Youssour zweeg. Knikte alleen bevestigend met zijn hoofd.

‘Jezus man. Je moet toch weten wat er aan de hand is? Waarom ga je zelf niet even kijken? Misschien heeft je collega vorige week iets verkeerd gedaan of een verkeerde diagnose gesteld en... Ja, wat? Wat sta je nou moeilijk te kijken?’

‘Er staat niet eens wie vorige week hier is geweest,’ zei Youssour. ‘Hoe bestaat het...’ Hij wenkte naar Waylon. ‘Neem jij nog eens contact op met de centrale. Vraag hen waar de reserveonderdelen voor de hoofdturbine blijven.’ Hij realiseerde

zich dat de situatie wel eens uit de hand kon lopen. ‘En vergeet niet te melden dat deze woontoren mogelijk geëvacueerd moet worden...,’ voegde hij eraan toe. Hij pakte de zuurstoffles van de grond, hing hem over zijn schouders en deed zijn masker op. ‘Ondertussen ga ik hierachter checken wat er met de hoofdturbine aan de hand is. Nu wil ik er het mijne van weten. Een triest geval van miscommunicatie,’ mompelde hij verbolgen over het feit dat er zo veel gegevens ontbraken. ‘Misschien kunnen we het nog op tijd herstellen.’ Hij wachtte niet tot Waylon antwoord gaf, maar liep direct de rokerige machinekamer in.

Rechercheur Kosto besloot achter Youssour aan te lopen. ‘Was dit de situatie toen jullie hier aankwamen?’ vroeg hij terwijl hij probeerde te voorkomen dat hij opnieuw naar het verkoelde lichaam moest kijken.

Youssour draaide zijn hoofd over zijn schouder; niet dat hij in het donker en door de rook veel zag, het was meer een automatisme. ‘Ja. We kregen een noodoproep, dan moeten we binnen een uur ter plaatse zijn.’

‘En? Lukt dat altijd?’

‘Tuurlijk niet. D’r zijn meer dan vijftig van deze woontorens rondom Mars gebouwd. Dat weet je toch?’

‘Ja, ja,’ bevestigde Kosto. ‘Columnis Martis, in de volksmond afgekort tot Collummar, de cilindervormige woontorens van Mars. Gebouwd in...’ Hij haalde onverschillig zijn schouders op. ‘Ach, weet ik veel. Veertig of vijftig jaar geleden?’

Youssour Ngoyé dacht wel na over Kosto’s vraag, maar wist het antwoord ook niet met zekerheid. Hij liet het licht van zijn zaklamp over de stilstaande hoofdturbine schijnen en vervolgde zijn gesprek. ‘Die torens zijn in een halve cirkel rond Mars gestationeerd, in een veilige baan die geen conflict met de baan

van een van de manen van die rode rakker oplevert. De onderlinge afstand van de woontorens is voor ons net haalbaar binnen een uur, maar als we vanaf hier naar, pak ‘m beet vijf, zes woontorens verder moeten...?’ Hij schudde met zijn hoofd. ‘Gaat niet lukken.’ Het licht van zijn zaklamp viel op een digitale display. Hij tikte het aan, maar de display lichtte niet op. ‘Hmm, totaal geen vermogen...’ Hij ging wat dichterbij de display staan. ‘Kijk, hier staat het. *‘Manufactured in 2063.’* Met een laser in het metaal gegraveerd.’

‘Wow. Dat is... dat is bijna zestig jaar geleden!’ zei onderzoeker Kosto.

‘Ja,’ zuchtte Youssour. ‘Ruim een halve eeuw. Ach man. Binnen een jaar verandert er al zo veel dat ik het nauwelijks bij kan houden. Dus een machine uit ‘63... Vind je het gek dat er van alles kapot gaat in die torens?’

‘Ehm, nee, of... Wacht even, wil je nou zeggen dat de maximale levensduur van deze apparaten maar zestig jaar is?’ vroeg Kosto bezorgd. ‘Want als dat zo is...’

Youssour keek de onderzoeker aan, wat in het almaar knipperende licht van de noodverlichting bepaald niet mee viel. ‘Ja. Dat is zo onderzoeker Kosto. Dus? Wat dan?’

‘Nee... niets...,’ zei Kosto de vraag ontwijkend.

‘Onderzoeker Kosto. Zal ik eens zeggen wat ik denk dat u denkt?’

Kosto liet de woorden even op hem inwerken. ‘En dat is?’

‘U realiseert zich zojuist, voor het eerst in uw leven, of, nou ja, in ieder geval voor het eerst sinds u hier op Collummar woont... aangenomen *dat* u op Collummar woont..., dat u feitelijk op een zwevende tijdbom woont. Of niet?’

‘Nou, tijdbom... volgens mij heb je voor een explosie een werkende turbine nodig. Dus daar ben ik het niet helemaal mee eens.’

‘Oké, oké... Laat ik het anders zeggen. Nu u weet dat deze machines het zomaar kunnen begeven, realiseert u zich dat u, en alle andere bewoners van deze woontoren, nou, zeg maar gerust de bewoners van *alle* vijftig woontorens van het Collummar project, ineens zonder stroom kunnen komen. En daarmee valt de eerste levensbehoefte weg.’

‘Zuurstof...’ mijmerde Kosto.

Youssour Ngoyé knikte instemmend. ‘En... moet ik u vertellen wie, of beter gezegd, wat er nog meer zuurstof nodig heeft? Zuurstof verbruikt?’

‘Kut!’ vloekte Kosto. ‘Vuur!’

Youssour keek hem tevreden aan. ‘Rechercheur Kosto, ik geloof dat u en ik elkaar begrijpen. Een turbine die niet werkt waardoor de zuurstof productie stil komt te liggen in combinatie met vuur, zorgt ervoor dat een hele woontoren binnen enkele uren onbewoonbaar is. Ik roep dit al weken, maar u bent de eerste die het echt begrijpt.’

‘Hoe bedoel je? Zijn er in de afgelopen weken dan nog meer mensen...? Waren er nog meer dodelijke slachtoffers?’

Youssour begon te lachen. ‘Wel dodelijke slachtoffers, maar geen mensen. Ratten, Kosto. Er zijn de afgelopen weken meerdere woontorens geweest waar een ‘probleempje’ werd gemeld met ratten die geroosterd waren op de hoofdturbine en daarmee het elektriciteitsnet plat hebben gelegd.’

Kosto staarde Youssour ongelovig aan. ‘Meerdere incidenten?’ Dat was informatie die hij niet had meegekregen. ‘Denk je dat er opzet in het spel is?’